

РЕШЕНИЕ

№ 1152

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3494** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.203-чл.207 от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/.

По искиви молби на Г. Д. Б. и А. Д. Г., чрез процесуалния им представител-адв.В. В.-САК, са образувани три дела в АС София-град-настоящото, адм.дело №3607/22 година и дело №3608/22 година. С всяка една от тях е предявен отделен иск против Министерството на отбраната /едната ИМ/, Министерството на регионалното развитие благоустройството /втората ИМ/ и Областната администрация на област С. /третата ИМ/ за заплащане на обезщетение в размер на 15 000 лева за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи от невъзможността ищците да отчуждят възмездно собствения си имот. Вредите се твърдят от бездействие във връзка с деактуването на имот, описан в нот.акт №169, том V, дело 881/1960 г на I-ви нотариус, въз основа на влязло в сила на 24.02.2020 година Решение №617/28.01.2019 г. по гр.дело №9105/2016 г. по описа на Софийския градски съд, с което е признато за установено спрямо държавата, че ищците са собственици на описания в решението имот, и е отправено искане за деактуване на имота.

При тези данни и като намери, че е осъществено основанието по чл.213 ГПК, вр.чл.144 АПК- връзка между делата, АССГ, II о., 23-ти състав с определение от з.з. на 16.05.2022 година съедини адм.дело №3494/22 година, адм.дело №3607/22 година и адм. дело №3608/22 година, и трите по описа на по описа на АС София-град, в едно производство под №3494/22 година за постановяване на общо решение по тях.

С писмения отговор на исковата молба /ПИ на ИМ/, ответникът Областната администрация на област С. оспорва изцяло предявения срещу него иск с доводи, че не е налице незаконосъобразно бездействие от областния управител и че ищците не са претърпели имуществени вреди във вида на пропуснати ползи. В случая се твърдели не реални, а хипотетични вреди.

С ПИ на ИМ, ответникът Министерството на регионалното развитие и благоустройството оспорва допустимостта на предявения срещу него иск по съображения, че актът, разпореждащ отписването е правно действие /волеизявление/ и предхожда самата техническа дейност на администрацията по отразяването на промяната в книгите на собствеността. В същото време, според трайната съдебна практика, волеизявленията по деактуване на имота като държавна собственост по чл.78 ЗДС не притежавали конститутивно действие по отношение на правото на собственост, те не съставлявали индивидуални административни актове по смисъла на чл.21 АПК, поради което не подлежали на съдебен контрол. Същите не засягали права и законни интереси на трети лица, а имали качеството на вътрешно-служебен административен акт. Правото на собственост по отношение на процесните имоти било признато с влязло в сила съдебно решение, което имало материалноправна сила и конститутивно действие. Вписването/отписването от актовете книги за държавна собственост било вътрешноведомствено действие с административен характер и не било относимо по отношение собствеността на имотите, тъй като нямало да настъпят правни последици, засягащи материалното право. При условията на евентуалност, ако съдът приеме иска за допустим, се оспорва неговата основателност. В тази връзка твърди, че след сезирането му от областния управител, министърът на регионалното развитие и благоустройството провел процедурата по чл.78, ал.3 ЗДС, която е завършена със Заповед № РД-02-14-568/31.05.2022 година за деактуването на имотите. По арг. от чл.109 ППЗДС нямало нормативен разписан срок за провеждането и завършването на процедурата. Неоснователно ищците поддържали, че в случая била неприложима хипотезата на чл.78, ал.3 ЗДС. Имотът бил актуван с АПДС №0330/05.02.2002 година, утвърден от министъра на отбраната. Затова и за деактуването му била приложим чл.78, ал.3, предл.1 ЗДС, съгл. който деактуването на имота се извършва със заповед на министъра на регионалното развитие, след становище на ведомството, което управлява имота. Оспорва се и основателността на заявената вреда, като се твърди, че липсват приложени към исковата молба доказателства за това, че недеактуването на имота е препятствало продажбата му от ищците. Не бил ясен и начинът на определяне на търсеното обезщетение.

С ПО на ИМ ответникът Министерството на отбраната също оспорва изцяло предявения иск, като твърди, че не е налице бездействие на министъра на отбраната, което да е дало повод за завеждането на иска. Освен това се оспорва и настъпването на имуществени вреди във вида на пропуснати ползи за ищците.

В съдебно заседание пред АССГ, пълномощникът на ищците-адв.В. моли за уважаването на трите иска. Моли да се има предвид, че щетите, които се претендират са за пропуснати ползи и това всъщност била една част от това, което е причинено на ищците през годините, като вреда. Към настоящия момент данъчната оценка на имота била 200 000 лв., а не 75 000 лв. и щетата понесена от ищците в действителност била в размер на повече от 30 000 – 40 000 хиляди лева. Това били лихви, които те биха придобили във времето, „ако бяха продали имота и бяха взели някакви пари“. Заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът-Областната администрация на област С., чрез процесуалния си представител-служител с юрид. образование И. моли за отхвърлянето на иска, предявен срещу него. Поддържа, че по отношение на Областната администрация на област С. липсвала, каквато и да е пасивна процесуална легитимация, тъй като областният управител не бил компетентен да деактува процесния имот. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Министерството на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуалния си представител-юрк. В. моли за отхвърлянето на предявения срещу него иск, по съображенията в ПО на ИМ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Министерството на обраната чрез процесуалния си представител-юрк.Т. моли за отхвърлянето на предявения срещу него иск. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, че и трите иска са неоснователни, поради недоказване на два от елементите на фактическия състав на предявените искове-претърпени вреди и наличието на причинно-следствена връзка.

Административен съд-София град, след като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

От фактическа страна:

С влязло в сила на 24.02.2020 година решение, постановено по гр.дело №9105/2016 година по описа на Софийския градски съд /л.11-л.19 по делото/, СГС, I ГО, 7-ми състав е признал за установено на основание чл.124 ГПК, по отношение на държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, че Г. Д. Б. и А. Д. Г. са собственици на следния недвижим имот: ПИ с идентификатор 68134.4324.140 и ПИ с идентификатор 68134.4324.141 по КК и КР, одобрени със Заповед №РД-18-74/20.10.2009 година, находящ се в [населено място], при описани в решението граници. Решението е било вписано в СлВп на 01.09.2020 година.

По делото е безспорно между страните, а се установява и от мотивите към решението по иска с правно основание чл.124 ГПК, че имотите на ишците попадат в ПИ с площ 1 493.138 дка, актуван за публична държавна собственост с АПДС №0330/05.02.2002 година, съставен от министъра на отбраната и одобрен от министъра на регионалното развитие и благоустройството /л.44 по делото/. В АПДС е удостоверено, че имотът е предоставен за управление на МО.

С исковата молба не се твърди и не се представят доказателства да е искано деактуване на имота от ишците преди влизане в сила на решението по чл.124 ГПК. В тази връзка страните не спорят, че ишците чрез адв.В. са поискали за първи път със заявление от 18.08.21 година деактуването на имота от МРРБ на основание влязлото в сила съдебно решение, а това косвено се установява от регистрираното на 24.09.21 година в МРРБ искане от същите /л.20 по делото/, с което настояват за становище по искането си от 18.08.21 година.

Аналогично искане е подадено и до МО, заведено с вх.№13-00-2394/25.10.21 година /л.21 по делото/, както и до Областната администрация на област С., заведено с вх.№ ОА23-15622/29.11.2021 година /л.23 по делото/.

В писмо изх.№ОА23-15907/02.12.21 година на областния управител до МРРБ / с копие до адв.В./ е изложено, че на основание чл.78, ал.3 ЗДС отписването на имотите публична държавна собственост се извършва със заповед на министъра на

регионалното развитие и благоустройството, след вземане на становището на ведомството, което управлява имота. С писмото образуваната по искането на ищците в настоящото производство преписка за деактуване на имота е изпратена по компетентност на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

С писмо № V8-1831 /8/ от 01.02.2022 година до МО /л.91 и л.92 по делото/, с копие до адв.В. като пълномощник на Г. Д. Б. и А. Д. Г., е поискано становището на министъра на отбраната за процедиране по преписката, вкл. и дали ПИ с идентификатор 68134.4324.140 и ПИ с идентификатор 68134.4324.141 попадат в границите на имота-публична държавна собственост.

С писмо от 23.02.22 година /л.93-л.94/ министърът на отбраната е изразил становище, че не възразява за отписването на имотите на Г. Д. Б. и А. Д. Г..

В АПДС е удостоверено, че на 06.06.2022 година, въз основа на Заповед №РД-02-14-568/31.05.2022 година на министъра на регионалното развитие и благоустройството издадена на основание чл.78, ал.3 ЗДС, се отписват от актовете книги на имотите-държавна собственост ПИ с идентификатор 68134.4324.140 и ПИ с идентификатор 68134.4324.141 по КККР /л.100 - л.101 по делото/.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на един свидетел, посочен от ищците. Показанията на св. Т. Г. /съпруг на ищцата А. Д. Г. / по никакъв начин не сочат след влизане в сила на съдебното решение по иска за собственост ищците да са водили преговори с евентуални купувачи, да са договаряли продажна цена и сделката да не се случила, поради отказ на евентуалните купувачи, заради недеактуването на имота, като публична държавна собственост. Още по-малко се сочи постигнато съгласие за цена на отчуждаването. Отделен е въпросът, че установяването на договор на стойност, по-голяма от 5000 лв., не може да се установява от страна по този договор, каквито биха били ищците, със свидетелски показания-чл.164, ал.1, т.2 ГПК, вр.чл.204, ал.5 АПК.

С оглед на изложеното съдът обуславя извод, че заявените имуществени вреди във вида на пропуснати ползи са изцяло недоказани. Изцяло недоказано е и наличието на пряка причинно-следствена връзка между основанието на предявените искове и твърдените вреди.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Исковете са допустими-налице са положителните, съотв. липсват отрицателните условия, свързани със съществуването и упражняването правото на иск. Искът е предявен от процесуално правоспособна и дееспособна страна и срещу процесуално правоспособни страни-юридически лица /чл.205, ал.1 АПК/. Дали е налице фактическо бездействие на който и да е от тримата ответници, заявено като основание на предявения срещу всеки един от тях иск, дали то е незаконосъобразно или не, са въпроси по съществуването на спора, а не по допустимостта на иска. Следва да се посочи и това, че възражението на ответника Областната администрация на област С., че не е пасивно процесуално легитимиран да отговаря по иска, тъй като не е компетентен в хипотезата на чл.78, ал.3 ЗДС да деактува имота на ищците, също е неоснователно. То е относимо към пасивната му материална легитимация по иска, т. е. към основателността на иска, а не към неговата допустимост.

Разгледани по същество и трите иска са изцяло неоснователни:

Преди всичко съдът сочи, че във фактическия състав на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред /освен ако се твърди, че е нищожен/; действие или

бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат, като доказателствената тежест да проведе пълно и главно доказване е за ищеца /чл.154, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК/.

Доказателствената тежест за установяването на предпоставките за ангажиране отговорността на ответника е за ищеца.

При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1 от ЗОДОВ.

Във фактическия състав на всеки един от предявените иски се включват следните елементи в конкретния случай: 1. фактическо бездействие да се деактува процесния имот, дължимо от ответника по силата на закона по отправено от ищците искане; 2. настъпване на заявената вреда-пропусната полза в размер на 15 000 лева спрямо всеки един от тримата ответници, поради невъзможността имотът да бъде отчужден възмездно и 3. Пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразното фактическо бездействие и вредата.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.1 от Закона за държавната собственост /ЗДС/, имоти, неправилно актувани като държавна собственост, както и имоти, основанийето за актуване на които е отпаднало, се отписват от актовете книги със заповед на областния управител и се предават на собственика като редът и начинът за отписване на актуваните имоти е регламентиран в чл.109, ал.1 и ал.2 от Правилника за прилагане на Закона за държавната собственост /ППЗДС/. В разпоредбата на чл.112, ал.2 ППЗДС е посочено, че когато компетентният орган установи, че няма достатъчно доказателства за наличие на някое от условията за отписване от актовете книги по чл.108 или лицето, което е поискало отписването на имота, не може да докаже по безспорен начин правото си на собственост, той издава заповед за отказ от отписване.

Нормата на чл.78, ал.3 ЗДС предвижда, че отписването на имоти - публична държавна собственост, и на имоти, които са свързани с класифицирана информация, представляваща държавна тайна или със сигурността и отбраната на страната, се извършва със заповед на министъра на регионалното развитие и благоустройството след вземане мнението на съответното ведомство, което управлява имота.

В случая, предвид фактическите установявания по делото, приложим е чл.78, ал.3 ЗДС, както твърдят и ответниците. Тук е дължимо да се посочи, че само на това основание искът срещу Областната администрация на област С. следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. Областната администрация на област С. не е пасивно материално легитимирана по предявения срещу нея иск, тъй като деактуването на имота е в компетентността на министъра на регионалното развитие и благоустройството, след вземане мнението на министъра на отбраната.

По отношение на твърдяното фактическо бездействие, дължимо е да се посочи, че практиката на Върховния административен съд не е еднозначна.

Според едното становище, мълчалив отказ по чл.112, ал.2 ППЗДС не подлежи на обжалване-Определение № 5191/23.04.2021 г. по адм.д. № 3882/2021 г., Решение № 2955/13.03.2017 г. по адм.д. № 2483/2016 г., Решение № 2136/11.02.2020 г. по описа на ВАС и др. В съотв. с така посочената практика актовете по чл.78, ал.1 ЗДС не засягат права и законни интереси на трети лица, съответно заповедите, с които се актуват/деактуват имотите - държавна собственост, респективно отказите за издаването им, не съставляват индивидуални административни актове по смисъла на

чл.21 АПК, поради което и не подлежат на съдебен контрол. Следователно единственият ред за защита на лице, което претендира собственост върху имот, за който е съставен А. и чието деактуване е мълчаливо отказано, е този по оспорване на фактическо бездействие по чл.256 АПК – в този см. Решение № 10728/18.07.2011г. по адм. д. № 4949/2011г., Определение № 5672/12.05.2021г. по адм. д. № 4278/2021г., Решение № 13844/13.11.2018г. по адм. д. № 8838/2017г. на Върховния административен съд и др.

Според второто становище, защитата по чл.256 АПК предполага неизвършването на фактически действия, които органът е задължен да извърши по силата на закона, т. е. дължимостта на действието следва да произтича пряко от закона и осъществяването му да не бъде опосредено от друг юридически факт. В случаите по чл. 78, ал. 1, респ.ал.3 от ЗДС за отписване е необходимо издаването на нарочна заповед от областния управител. Актът, разпореждащ отписването, е правно действие (волеизявление), а не фактическо, и предхожда самата техническа дейност на администрацията по отразяването на промяната в книгите за собствеността. Волеизявленията по деактуване на имоти като държавна собственост, респ. отказите за деактуване имащи правно основание по чл. 78, ал. 1 и ал.3 от ЗДС, по своя характер са вътрешнослужебни актове. Издаването им представлява правна, а не фактическа дейност / Решение №1782/16.02.23 година по адм дело №10204/2022 година на ВАС, IV. о./

Съдът в настоящия съдебен състав споделя първото становище, особено в случаи като настоящия, когато правото на собственост на ищците спрямо държавата е установено с влязло в сила съдебно решение, т.е спорът за материално право е преклудирал окончателно.

За разлика от адм.акт, незаконосъобразността на фактическото бездействие по чл.256 АПК, заявено като основание на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗДОВ, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението-чл.204, ал.4 ЗОДОВ.

В съответствие с приетото за установено от фактическа страна, искането до МРРБ за деактуване на имота е отправено още на 21.08.21 година, заповедта за деактуване на имота е издадена чак на 31.05.22 година, а промяната е отразена в АПДС на 06.06.22 година. Вярно е, че в ЗДС и в ППЗДС не е регламентиран срок за извършване на дължимото действие. Това не означава, че извършването му във времето е оставено изцяло на усмотрението на компетентния орган. Приложение в случая намира нормата на чл.57 от общия АПК. Според съда в случая са приложими сроковете по чл.57, ал. 4 ал.7 АПК, което обуславя извършване на фактическото действие най-много до 21 дни от подаването на искането.

Съгласно чл.57, ал.4 АПК, незабавно, но не по-късно от 7 дни, се решават преписките, които могат да бъдат разгледани на основата на доказателства, представени заедно с искането или предложението за започване на производството, или от друг административен орган, при който те са налични, или на основата на общоизвестни факти, служебно известни факти или законови презумпции.

Когато трябва да се поиска съгласието или мнението на друг орган, срокът за издаването на акта се смята съответно продължен, но с не повече от 14 дни-чл.57, ал.7 АПК.

Правото на собственост на ищците спрямо държавата е установено с влязло в сила съдебно решение. В исковото производство държавата е била представявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Никакви други доказателства не са били необходими.

При така приетото, съдът намира, че по делото се установява незаконосъобразно фактическо бездействие на министъра на регионалното развитие и благоустройството за времето от 09.09.2021 година до 31.05.2022 година. Нещо повече дължимото действие е било извършено едва след подаването на исковата молба срещу МРРБ на 19.04.2022 година.

Не се установява такова бездействие от страна на МО, тъй като дори и да е допуснато забавяне от негова страна, то дължимото него действие е във формата на мнение, което за разлика от съгласието е необвързващото за решаващия производството орган становище. А. в тази насока е и разпоредбата на чл.57, ал.7 АПК. Последното обуславя неоснователността на иска срещу МО само на това основание.

Не са осъществени обаче останалите две предпоставки от фактическия състав на иска спрямо ответника-МРРБ / а и спрямо останалите двама ответници/- вреда във вида на пропуснатата полза и пряка причинно-следствена връзка, което обуславя отхвърлянето и на третия иск.

Съгласно постановената задължителна практика по чл.290 от ГПК пропуснатите ползи трябва да имат качество на реалност и сигурност. Печалбите /гражданските плодове/ които биха се получили биха имали характеристиките на пропуснати ползи само ако получаването им от дружеството ищец е сигурно, което подлежи на доказване от ищеца. Пропуснатите ползи трябва да са реални и сигурни. Те не могат да бъдат хипотетични. Печалбите биха имали характер на пропуснати ползи, само в случай, че получаването им е сигурно, предвид установяване на други, осуетени от противоправните деяния на ответника правоотношения./ Решение №156 от 29.11.2010г. на ВКС по т.д.№142/2010г., I т.о.; Решение №18 от 05.03.2010г. на ВКС по т.д.№527/2009г., I т.о.; Определение №19 от 17.01.2012г. на ВКС по т.д.№312/2011г., II т.о.; Решение №38 от 29.04.2011г. на ВКС по т.д.№304/2010г., II т.о.; Решение №54 от 11.07.2011г. на ВКС по т.д.№377/2010г., II т.о.; Определение №106 от 17.02.2010г. на ВКС по т.д.№867/2009г., I т.о, ТК; Решение №146 от 01.12.2010г. на ВКС по т.д. №934/2009г., II т.о; Решение №164 от 28.10.2010г. на ВКС по т.д.№1079/2009г., II т.о.; Решение №68 от 21.04.2009г. на ВКС по т.д.№697/2008г., II т.о.; Решение от 26.04.2004г. на ВКС по гр.д.№1187/2003г., ТК, II т.о./

В този смисъл е и последвалото Тълкувателно решение № 3 от 13.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 3/2021 г., ОСГТК, причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропуснатата полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос за съществуване или несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази

възможност. Тъй като законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, предположението за наличието на пропусната полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението. В този случай на доказване подлежат фактите, от които произтича възможността за реализиране на ползата, както и че реализирането ѝ е станало невъзможно поради деликта. Тези факти са конкретни и обективно съществуващи. Затова при спор относно претърпяна пропусната полза съдът следва да преценява всички – както преки, така и косвени доказателства за действително съществуващите факти и състояния, от които може да се направи обоснован извод за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, което е осуетено от деликта.

В съответствие с изложеното от съда от фактическа страна, ищците не доказаха възможност за сигурно увеличаване на имуществото си, а още по-малко в периода на доказаното незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника МРРБ- 09.09.2021 година до 31.05.2022 година. Твърденията им в исковата молба са само възможна хипотеза, като от свидетелските показания не се установява да е било налице дори намерение ищците да се разпоредят с имота, а още по-малко в периода на установеното по делото бездействие.

Отделно от това, дори и при доказана вреда, би липсвала пряка причинно-следствена връзка. АПДС има констативно, а не конститутивно действие. Действително неговото съществуване индицира спор за собственост с държавата и е нормално и логично да е пречка за всеки добросъвестен купувач да закупи имота, поради заплахата от евикция. Спорът за собственост в случая обаче е разрешен с влязло в сила съдебно решение, като то е вписано на 01.09.21 година в СлВп, видно отбелязването върху самото решение. С вписването на съдебното решение е отречена легитимационната сила на процесния АПДС №0330/05.02.2002 година. Оттук нататък съществуването на АПДС е без правно значение.

С оглед на изложеното, предявените иски са изцяло неоснователни и се отхвърлят.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, искането за разноси на ответниците за присъждане на разноси е основателно. За защитата им, осъществена от юрисконсулт съдът определя възнаграждение в минимален размер- 100 лева за всеки един от тях-чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.чл.37 от ЗПП.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Г. Д. Б. и А. Д. Г. за осъждането на Областната администрация на област С. да им заплати обезщетение в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи, изразяващи се в

невъзможността да отчуждят възмездно собствения си имот, настъпили от бездействието на ответника по деактуването на имота, въз основа на влязло в сила на 24.02.2020 година Решение №617/28.01.2019 г. по гр.дело №9105/2016 г. по описа на Софийския градски съд.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Г. Д. Б. и А. Д. Г. за осъждането на Министерството на отбраната да им заплати обезщетение в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи, изразяващи се в невъзможността да отчуждят възмездно собствения си имот, настъпили от бездействието на ответника по деактуването на имота, въз основа на влязло в сила на 24.02.2020 година Решение №617/28.01.2019 г. по гр.дело №9105/2016 г. по описа на Софийския градски съд.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от Г. Д. Б. и А. Д. Г. за осъждането на Министерството на регионалното развитие благоустройството да им заплати обезщетение в размер на 15 000 /петнадесет хиляди/ лева за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи, изразяващи се в невъзможността да отчуждят възмездно собствения си имот, настъпили от бездействието на ответника по деактуването на имота, въз основа на влязло в сила на 24.02.2020 година Решение №617/28.01.2019 г. по гр.дело №9105/2016 г. по описа на Софийския градски съд.

ОСЪЖДА Г. Д. Б. с [ЕГН] и А. Д. Г. с ЕГН:64092967774 да заплатят на Областната администрация на област С. сумата в размер на /сто/ лева, разноси по делото.

ОСЪЖДА Г. Д. Б. с [ЕГН] и А. Д. Г. с ЕГН:64092967774 да заплатят на Министерството на отбраната сумата в размер на /сто/ лева, разноси по делото.

ОСЪЖДА Г. Д. Б. с [ЕГН] и А. Д. Г. с ЕГН:64092967774 да заплатят на Министерството на регионалното развитие благоустройството сумата в размер на /сто/ лева, разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните и на СГП чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: